

UN POPAS

Suim și ne-am oprit, Nu era
tina oboseli, ci ne dureau rănile
primite. Vulturul nu se teme de în-
făptuirea unei prese conștiente. Să o avem —
impune vremea. Și să nu se uite că
pentru orice luptă, chiar culturală,
trebuie bani. Tiparul cere bani mulți.
Tiparul care propăvăduiește adevărul
nu primește subvenții; ba mai mult
el trebuie nimic de tiparul ideilor
subversive. Dacă am fi vrut, o clipă,
să fim crainicii ai oricărui partid
politic, am fi avut arginții necesari. Nu
l'am vrut și nu l'vrem. Suntem fan-
tatici în lupta noastră pentru lumina-
rea prin cultură a poporului. Nu
vrem să aducem nici o învinuire, nu
vrem să ridicăm nici un cuvânt im-
pitivă miilor de cititori cari au pri-
mit foaie fără să o plătească, ci
rugăm stăruitor, măcar de data aceas-
ta, pe prietenii acestei mișcări cul-
turale, să ne trimită obolul lor cât
mai neîntârziat, să putem da „Cul-
tura Poporului” avântul și propor-
țiile pe cari le merită.

Contingentul de oameni cinstiți e
mare încă în țara aceasta; avem cre-
dinta că învățătorii, preoții, cărtu-
rarii, sătenii, ne vor da puțința să
ne refacem.

Rugămintea noastră o credem
adânc înțeleasă. Și rănile ce le avem,
pipăite și vindecate cât mai curând
de acei ce cu atâta dragoste am
sângerat pentru ei.

„Cultura Poporului”

Dă aripi de avânt. Cinstea cu care
am cuvântat alăția ani, e crezul că
prietenii cari ni-au urmărit nu pot
de cât să ne ajute în înfăptuirea
unei prese conștiente. Să o avem —
impune vremea. Și să nu se uite că
pentru orice luptă, chiar culturală,
trebuie bani. Tiparul cere bani mulți.
Tiparul care propăvăduiește adevărul
nu primește subvenții; ba mai mult
el trebuie nimic de tiparul ideilor
subversive. Dacă am fi vrut, o clipă,
să fim crainicii ai oricărui partid
politic, am fi avut arginții necesari. Nu
l'am vrut și nu l'vrem. Suntem fan-
tatici în lupta noastră pentru lumina-
rea prin cultură a poporului. Nu
vrem să aducem nici o învinuire, nu
vrem să ridicăm nici un cuvânt im-
pitivă miilor de cititori cari au pri-
mit foaie fără să o plătească, ci
rugăm stăruitor, măcar de data aceas-
ta, pe prietenii acestei mișcări cul-
turale, să ne trimită obolul lor cât
mai neîntârziat, să putem da „Cul-
tura Poporului” avântul și propor-
țiile pe cari le merită.

Contingentul de oameni cinstiți e
mare încă în țara aceasta; avem cre-
dinta că învățătorii, preoții, cărtu-
rarii, sătenii, ne vor da puțința să
ne refacem.

Rugămintea noastră o credem
adânc înțeleasă. Și rănile ce le avem,
pipăite și vindecate cât mai curând
de acei ce cu atâta dragoste am
sângerat pentru ei.

„Cultura Poporului”

Morala lumii

Alădată se credea că morala este
una și aceeași pretutindeni și în
toate vremile.

Dar încetul cu încetul unii
învățați au respins morala ade-
vărată, care e aceea a lui Hristos,
și au făcut o relație, aproxima-
tivă, foarte variabilă după om și în-
prejurări. De pildă, ceace e bine
pentru un om sau pentru o epocă,
lumea crede că e rău pentru al-
cineva sau în altă epocă. De aceea
ca să știți astăzi cum să te porți, nu
mai ai nevoie de Evanghelia lui
Hristos, ci de așa zisul „fact”. Ce
înțelege lumea prin tact? Să trăiești
după gustul tău, să cumuși repede
cu ce fel de om ai aface și să te
porți cu el, menajându-i slăbiciunile
și părțile ridicole, chiar cu riscul de
a te face odios și mizerabil, numai
să-ți meargă ție bine. De aceea lu-
mea crede că omul moral e acela,
de care auzi vorbindu-se numai de
bine. Expresia „bătat bun” astupă
orice alt defect sau amoraliitate.

Dragostea de aproapele, pentru
care a murit Hristos, este scoborî-
rită la rangul de slăbiciune sau ne-
seriozitate. A prețui sau a iubi sin-
cer pe un subaltern este o faptă rea
în fața colegilor sau superiorilor.

În această ordine de idei amin-
tește două lucruri caracteristice epocii
noastre de decadentă morală.

În primul rând avem în general
necuvînta sau brutalitatea funcțio-
narului public. Azi funcționarul pub-
lic, investit cu așa zisa suveranitate
națională, calcă mândru și fie
că e sărac, așteptând miuire, fie că
e bogat și așteaptă altceva, își face
o glorie răspundând necuviincios bi-
etului om care are nevoie de dânsul.
Funcționarul nu înțelege că el plă-
tit să servească pe public, adică pe
oricine; ci el crede că trebuie să fie
servit. Vin fânări cu desăgi pe umăr
din toate colțurile țării, obosiți, flă-
mânzi, cu lacrimi în ochi de felurite
nevoi și dureri.

Abia la ora 12 i se lasă liberă
intrarea în ministere și autorități, —
tocmai când funcționarii sunt mai
distrași, mai obosiți și gata de ple-
care. Dacă întreabă unde să se adre-
seze, i se întoarce spatele, iar dacă
nemerește în haosul ministerelor bi-
roul sau pe funcționarul de resort,
acesta ori lipsește, ori e dus la bu-
fet, ori vorbește cu domnișoarele
funcționare, ori n'are timp, ori îi ră-
spunde: „N'am timp acum, vino
măine sau săptămâna viitoare.”

Din birouri ies nori de fum și
glume ușoare. Neapărat că sunt și
oameni cu suflet, dar aceia sunt
foarte rari. Cu ce gânduri iese și
ce idee își face, țărânul român de
alcătuirea noastră socială!

În al doilea rând avem modul
cum este primit un biet funcționar
inferior, când este asuprit sau jefuit
de dreptul lui legitim. Să te ferească
Dumnezeu să te plângi contra unui
superior! Probele cele mai evidente
nu servesc la nimic. Poți să arăți
că asupritorul tău sau cutare om
face fraude, abuzuri, enormități. Nu
se deranjează lumea așa de ușor.
Mai întâi îi se răspunde cu acreală:
„Asta e treaba D-tale?” Ca rezultat
în fața probelor răspunde: „O să
cercețăm noi!” Care e cercetarea?
Cine e omul reclamat, ce protecție
are, ce dă, ce politică face, etc.?
Ancheta ce se va face sau nu, e în
funcție de toate acestea. Și chiar
dacă o anchetă se face, cine iese
vinovatul? Bietul măgar, ca în fa-
bula lui Lafontaine, îndată o per-
soană sus pusă găsește cu cale, că
deși superiorul tău e vinovat, dar
ce să-i faci? așa-i el, un om curios.
Tu însă, care ai un rang inferior,
ești mult mai vinovat că n'ai căutat
să faci din gură, să te adaptezi mo-
ralei locale și să trăiești bine. Unde
mai pui ura anchetatorilor pe cari
i-ai deranjat, afară numai dacă s'a
prevăzut diurna respectivă? Un cadou,
o femece sau o carte de vizită
a cuiua schimbă cu totul rezultatul
anchetei.

Creștinul văzând acestea pleacă
cu sufletul îndurerat și se întoarce
în satul lui mai incurcat ca oricând.

Iar dacă deschide Sfânta Evan-
ghelie vede cât de mult ne-am de-
părtat de morală. Din cauza aceasta
fericire nu va fi pe pământ. Fiecare
răvnește la lucrul altuia, fiecare se
gândește la sine.

Oamenii cari gândesc altfel, nu
pot găsi liniștea de care au nevoie,
nici în avere, nici în mândrie, nici
în știința lumii. Omul drept iubeste
adevărul și orice ar suferi din partea
lumei, merge înainte, căci nu poate
altfel. Lumea iubeste minciuna și o
numește: tact și bun simț. *Isus
Hristos* iubeste adevărul și dra-
gostea. *Numai El* poate da liniștea
și odihna celor amărâți și împovă-
rați. (Matei, 11).

Aurelian Ionescu,
inginer.

Opera care ne trebuie

În mai toate ziarele și revistele
noastre — politice și literare, — se
vorbește necontentit de răspândirea
culturii în popor. Și iarăși, nu e
conferință ori tribună dela care să
nu se arunce publicului ascultător
această „ingrijorare obștească” —
e de o însemnată capitală.

Glasul acesta, care pornește de
câțiva ani din pieptul slăbit al în-
vățătorului de sat, și se contopește
cu al profesorului dela universitate,
creдем că nu este „o exagerare”,
cum s'au obișnuit a crede unii opti-
miști ai zilei, ci mai de grabă
semnalul pentru a se începe, cu un
ceas mai de vreme, mult așteptata
„Cruciadă culturală”.

În această direcție, care a rămas
tot pe planul ultim, s'a lucrat foarte
puțin. Imi amintesc că mai anii
treceți, un singur om din tagma
intellectualilor, scriitorul Gala Galac-
tion, printr'un articol apărut în co-
loanele „Adevărului Literar și Ar-
tistic”, se adresa scriitorilor noștri
rugându-i a interrompe fiecare lucra-
rea ce a interpretat: poezie, nuvelă,
roman, etc., venind în ajutorul po-
porului cu cărți folositoare, scrise
pe înțelesul lui.

Cred că e de prisos să adaug că
satele noastre trăesc în mare parte
tot sub influența superstițioasă a
„Zodiilor” cum și a unui număr
foarte restrâns de broșuri din care,
pentru folosința practică, nu se
poate extrage nimic bun.

Nu știu întru cât scriitorii vor fi
prețuiți cuvintele înțelepte ale con-
frăelui Galaction. E destul să pri-
vim revistele literare — cea mai
mare parte — și realitatea te is-
bește în față. Din fiecare colț de
țară, preocuparea de căpetenie a
oamenilor cari se grupează în jurul
unei reviste, e de a-și arunca în-
jurii.

Zice-se, de mulți, că aceasta e
„critica vremii” și că toate certurile
provin din prea multele curente cari
și-au făcut loc — pe nepusă masă
— în literatura noastră...

Or cum ar fi, dacă cele expuse
mai sus se petrec în adevăr — nă-

cău ușor se explică și condițiile ce-
a înlesnit-o, cum și evoluția cu ele-
mentul de bază. La noi, pe vremea
„Carului cu două projoape”, ce te
putea preocupa decât instinctul de
conservare națională? La ei, cu mult
înainte încă; în țara de unde au fost
aduși, se preocupau de reforme reli-
gioase, renaștere culturală; deci,
pentru ceva sufletește superior. Odată
aduși, pe meleagurile noastre, de
câte stăpânirile străine, pentru des-
naționalizarea elementului românesc.
etc. li s'au dat toate mijloacele de
ridicare și s'au ridicat lesne, căci
pregătirea sufletească o aveau. Aceas-
ta fază, la noi, se pregătește prin
activitate dusă în lăuntrul și în afară
școlii. În școală, prin sfat și con-
ferințe, în afară, prin fapte, prin
așezăminte.

Acestea încercate cu gândul de
a-i face săteanului un trai mai bun.
Pentru aceasta ar trebui să răsă-
ri în umbra satelor pităriele sătești
cu ajutorul cărora „pelagra” și-ar
recruta cele mai puține victime. *Baia
sătească* așa de ușor de înghițiebat,
dacă ar lucra gospodării satului nu-
mai o singură zi de cap, sub con-
ducerea unui meșter. Și cred că nu-
s deloc îndrăzneț, când spun că: dacă
un sat are nevoie de biserică pentru
curățirea sufletului, are tot atâta ne-
voie și de-o baie, căci nu-și poate
nimeni închipui un suflet curat în-
tr'un trup întinat.

Lipsurile înspăimântătoare de care
suferă o gospodărie sătească în ce
privește menajul, nu se pot alunga
decât prin întemeierea pe centre a
școlilor de menaj.

Industria casnică și națională lă-
sată pe seama româncei, care a fost
cu drept cuvânt, păstrătoarea trează
a bunurilor artistice, trebuie ajută-
tă de școală, ca ea, la rândul ei, să fie
sămănătoarea gustului prin frumos.

Săteanul nostru muncește istovin-
du-se, dobândind în schimb un folos
prea mic pe urma muncii lui, nu-
mai din pricina lipsei unui plan ra-
țional de muncă. Învăluie câmpii,
aproape numai cu brațele, și atunci
muncă nu poate fi împlinită în con-
dițiuni bune și la timp. Rezultatul?
... Amărăcini... pagubă... des-
nădejde... Și când te gândești că,
dacă s'ar convinge de economia pu-
terilor și cantitatea de muncă, supe-
rioră sub toate reporturile, ce-o
poate realiza o mașină de plugărie,
la ce nu se poartă gândul și câte
aprecieri crude nu faci în intimitatea
ta?... Scăparea, dragi frați ai braze-
dei, e tot la noi...

Biata școală sătească, de mult
glăsuiește și ascultătorii au fost pu-
țini!... Constituți-vă în „Coopera-
tive de producție agricolă”. Greul se
învinge numai prin puterea asociației,
prin ea se pot cumpăra lesne toate
soriurile de mașini agricole și pentru
mici industrii; prin ea, poți face com-
erț înălțurând specula și pe mijlo-
citori.

În scurt, cam acestea, pe lângă
alte multe, sunt mijloacele de ridi-
care a satelor noastre. Sătenii
sunt datori să-și cunoască valoarea
bunurilor ce dețin și să înțeleagă
adâncul nevoilor din vremeurile no-
astre, ca și rostul instituțiilor de
care am vorbit; dar să nu uităm o
clipă că: „Omului îi poți lua cu
sila, dar nu să-și dai.” Cred că
v'ăți convins de adevărul că nimic
nu se mai dă de-a gata, ci se fău-
rește prin voință proprie. Și veți
făuri numai atunci, când veți simți
nevoi adânci.

V. M. Lișman, învățător.

Scrisori către un necunoscut

11 Mai 1919

Românii

Românii sunt, astăzi, pe pământ,
vre-o, 15 milioane de suflete (cu
cele înalte, cu cele josnice, cu tot).
Nu este dat nici unui om să cu-
noască personal 15 milioane de fi-
ințe. Cunoșc foarte mulți concetățeni,
dar, se poate că pe d-tă sa nu te
cunoșc; așa fi chiar fericit să nu te
cunoșc, căci pentru mine, ești o eni-
tate. Cum actorul X înseamnă,
pentru mine, toată viața actoricească,
d-tă înseamnă toată românimea. —
Deci, nu cutărui sau cutărui român
îi adresez scrisorile mele, ci româ-
nimei întregi. Nu sunt comune, în-
tre noi, acele anume simțiminte cari
trăiesc împreună, dar sunt comune,
între noi doi, aceleași năzuințe, ace-
leași doruri, aceleași vise, aceleași
credințe. Nu te cunosc și nu mă cu-
poști; dar inima noastră bate la fel,
și, de o fi să ne întâlnim în viață,
ne vom strânge mâna ca niște cu-
noștințe vechi. Poate că te voi în-
tâlni pe treptele tronului, poate pe
brazda plugului; poate că vei fi o-
mul de astăzi, contimporanul arma-
teii din acest război, sau omul de
altă dată, contimporanul legionarilor,
și al Dacilor. Ei s'au luptat unii
contra altora, s'au biruit unii pe al-
ții, dar, apoi, s'au înfrățit în *Dacia
Comata*. Pentru mine, nu ești cetă-
teanul cutare, sau cutare; ești ce
ești: coborâtorul luptătorilor de pe
atunci, străbătătorul veacurilor, *Românul*.

Nu te mira prin urmare, de nu-
meroasele încarnări ce vei avea în
scrisorile mele. Înțelegerea d-tale nu
va constitui decât partea exterioară,
băina; dar sub haină, vei fi tot a-
lela: *Românul*. Să fi de la Pind,
în Dobrogea, din Basarabia, din
deal, de pe malurile Dunărei sau
din regatul acesta, tot același vei fi
Românul.

Nu te mira prin urmare, de nu-
meroasele încarnări ce vei avea în
scrisorile mele. Înțelegerea d-tale nu
va constitui decât partea exterioară,
băina; dar sub haină, vei fi tot a-
lela: *Românul*. Să fi de la Pind,
în Dobrogea, din Basarabia, din
deal, de pe malurile Dunărei sau
din regatul acesta, tot același vei fi
Românul.

epocă a finit aproape o jumătate de
veac, cât a finit domnia Regelui
Carol. Dânsul a fost îmbelsugat de
soartă cu toate bunurile. Slăvit, în-
untru țării, de poporul român, și
dincolo de hotar, de celelalte popoare,
el, mintos și înțelept, a voit să fie
vrednic de atâta slavă și a lucrat,
din răspuțeri, pentru progresul po-
porului în capul căruia îl chemase
soartă. Erau, însă, prea multe de
făcut: se simția nevoia să ni se
schimbe starea economică și starea
sufletească. Să se săvârșească aceste
amândouă schimbări într'o viață de
om, era peste putință. Silii să aleagă,
Carol a ales starea economică și ne
înțeștră cu școli, armată, șosele,
căi ferate, poduri, pipe-line, etc.
Aproape o jumătate de veac s'a luptat
cu dificultăți de tot soiul; dar a
izbutit.

La moartea lui, făcuserăm un mare
pas pe calea progresului. Parțea cea-
laltă, schimbarea sufletească, s'o
facă urmașii lui. Izbutit-vor și dânsii
cum a izbutit el? Cine va trăi, va
vedea.

Până una alta, ni se mărește țara;
dela Nistru până la Tisa, fâlfăie, azi,
tricolorul român.

Dar să nu ne facem iluzii: pro-
gresul economic și sufleteș e din-
colo de Carpați. La urma urmei, nu
noi îi vom fi cucerit pe cei de din-
colo, ci ei pe noi. La ei s'a înfăp-
țuit și schimbarea economică, și
schimbarea sufletească; ne-au luat-o
înainte. Noi avem mult de învățat
dela ei. Cuceritorii cari (prin grigo-
niri, prin bici și sabie) le-au arătat
poteța progresului, nu-și închipuiau,
firește, că nu lucrau în folosul lor
propriu, ci în folosul nostru. Ei au
persecutat populația română căzută
sub jugul lor. Acu, ne sunt nouă de
folos sbuciumările, de atâtea veacuri,
ale Românilor de aiurea. În *Țara
Mare*, înfăptuită în sfârșit, sufletul
țării va fi la ei.

Poate să nu placă tuturor aceste
pronosticuri; dar, eu, unul, le cred
întemeiate.

Prea am trăit bine (noi, aceștia
din Statul român) dela Unirea Prin-
cipatelor încoace. Traiul bun ne-a
muțat sufletul. Mare rău e traiul bun.
El a muțat, la Capua, armata de
cuceritori a lui Annibal. De așa rău
nu te ferești; te răștești în el; îl crezi
vesnic și amăi, meru, pe a doua
zi, căutarea sufletului strămoșesc;
acei cari n'au trăit bine, însă au
păstrat în pieptul lor sufletul stră-
moșesc. Astăzi, Românii de dincolo
de granițele vechiului Stat român,
il au, pe când, noi, îl căutam și...
nu dăm de el.

Nu că l'am pierdut... dar...
nu știu unde l'am pus.

Al. Davila.

Boala Mitropolitului Suci

I. P. S. Sa Mitropolitul Vasile
Suci al Blajului, se află greu
bolnav în clinica din Cluj. Doctorii
i-au tăiat un picior. Familia Regală
a trimis următoarea telegramă: „Adânc
întristată de vestea despre boala Prea
Sfintei Tale, Regina cu mine rugăm
pe bunul Dumnezeu să-ți redea că
mai curând sănătatea. Ferdinand”,
iar dela Roma s'a primit altă tele-
gramă: „Sfântul Părinte, adânc în-
durerat pentru boala Excelenței Tale,
îți trimite, drept cheazăie a confort-
tării cerești, binecuvântarea sa apos-
tolică. Cardinalul Gasparri”. Dorim
și noi cât mai grabă însănătoșire
I. P. S. Sale.

Abonamentul

Pe un an 250 de lei. Pentru
săteni, învățători, profesori, pre-
oți, studenți, meseriași și mun-
citori 200 lei pe an.

Abonamentului se plătește în-
ainte; se fac abonamente și pe o
jumătate de an.

Pentru instituții financiare, bi-
blioteci, cluburi și localuri pu-
blice abonamentul este 400 lei.
Pentru sprijinitorii foaiei mini-
mum 500 lei.

Rolul învățătorului în ridicarea satelor

O scurtă înfățișare a vieții satelor
față de aceea a orașelor, e trebu-
toare pentru a se vedea mediul în
care va lucra învățătorul; e trebu-
toare cu atât mai mult cu cât rolul
de ridicător al satelor — ce-l are
învățătorul — nu-l tocmai ușor de
împlinit.

Când învățătorul, nou ieșit din
școala normală dela oraș, „pleacă
în știrea Domnului”, undeva într'un
colț de țară, spre a-și împlini me-
nirea, dă de-o lume cu totul schim-
bată, toțiși bună... Aici, înfățișarea
generală a vieții satului e curată și
însoțită de liniștea trebuitoare unui
suflet așezat să se apuce de muncă
temeinică. Sufletul țărâniei, ca și
mediul satului, e în strânsă legătură
și cu starea materială a locului. Nu-i
vorbă că, de-ar fi oricădă avere,
tot lut e dacă lipsește puterea sufle-
tului ce-i dă viață și-o pune în va-
loare.

E greu, de tot greu, să faci ceva
acolo unde mizerna rade, indoiștea
și miopia sufletului se desmiardă.
„Popa Tanda” — al nemuritorului
I. Slavici — prin puterea piidei din
„Sărăcenii” lui, îi dă nădejdea unor
zori făcători de minuni. „Omul sfin-
tește locul.” Să statornicim aici, o
cumpănă a puterilor ce se pun în
luptă: de-o parte sufletul învățăto-
rului și pregătirea lui; de altă parte,
sufletul și mentalitatea săteanului.
Însușirile celui din urmă, cunoscute
ca valori netăgăduite și anume: in-
teligența firească, bunătatea inimii,
dușoșia, starea de om robaciu și
așezat, încrezător după ce te cu-
noaște, etc., îi poruncesc să înfrun-
de o muncă pentru binele obștesc, pe
care să-și-o judece săteanul prin
felul lui de pricepere și apoi poți
zice că muncă pe țărâm social ție
abia urziță.

Mijloacele cele mai nemerite le
socotesc a fi: a) Munca social cul-
turală în afară de școală și b) Munca
economică.

a) După ce învățătorul a îngrijit
ca tinerimea trecută prin școală să
fi căpătat o educație potrivivă medi-
ului și spiritului românesc, un încet-
put de cultură ce înteste, mai ales,
pregătirea omului pentru viața pra-
ctică, mai are de dus o muncă cu
adevărat socială unde-și va împlini
planul din școală. Munca socială e
ușurată întrucâtva, când găsești în
sat un ascendent cultural; e cu atât
mai greoaie când nu-l găsești, căci,
va trebui să curgă vreme și energie
multă să se risipească până să-i ur-

zești. Fiind prin chemarea ta paz-
nicul vieții românești, nu vei cruța
nici o jertfă, când e vorba de pre-
gătirea ogorului social al muncii. Învă-
țătorul trebuie să întreție vie viața et-
nică — specific românească. Va în-
curaja și întreține ca pe ceva sfânt
tradiția neamului, limba dulce ro-
mânească, credința din străbuni —
datinele — așa cum sunt și cele ui-
tate, pe alocuri, să le desgroapăm
din adâncul uitării, dându-le viață
dintr'a noastră. Va căuta să întreție
și să sporască nivelul culturii dată
în școală, prin lectura celor cărți din
biblioteca populară, conferințe, șeză-
tori, serbări populare cu caracter
ruristic, serbări naționale prin care să
simbolizăm faptele mari ale români-
lor, cultul eroilor, etc. Cine, din cei
cari au încercat acest lucru, nu s'a
încredințat că sătenilor le plac foarte
mult aceste lucruri? Sunt adevărate
clipe de înălțare sufletească. O ușu-
rare șboară de pe chipurile lor...
Așa se apropie sufletul lui de școală
și învățător; așa-l abați dela delectă-
rii nevrednice și-l ai tovarăș de
muncă...

Nu-i de ajuns ca învățătorul să
fie un conservator al bunurilor sufle-
tești ale săteanului și să-i dea o
brumă de pregătire formală — teo-
retică — ceace de fapt se face —
căci, n'ar putea dânsul ceace pro-
păvăduiește; trebuie, s'o înfrățească
pe aceasta, cu părghia materială a
vieții lui; pe ea s'o îmbolească cu
fapte vii, — să fie un autor al ace-
stei vieți.

b) Munca pe țărâm economic. Nu
ne putem plânge că suntem așa de
săcătuți materialicește. Fenomene
sociale, destul de binefăcătoare, ne-
au pus în stăpânirea pământului la
care am avut dreptul odată cu tre-
zirea noastră pe el; starea de iobag
— aproape generalizată mai ieri —
s'a topit ca negura în fața soarelui.
Un cusur: săteanului deși îi drag
pământul, cum nu se poate mai mult,
nu-l prefește în deajuns din lipsa
cunoștințelor științifice și ocupaționale
aproape unilaterale. Agricultură, axul
nostru material, nu-i întovărășită de
complexul de industrii. Aici vine
rândul învățătorului să-și spună cu-
vântul prin fapte. E greu, totuși se
poate și se poate cu atât mai mult
că, avem exemple vii sub ochii noștri.

Starea economică a Germanilor
din sudul Basarabiei, a Sașilor, etc.
din Transilvania o putem râvni. Sta-
rea noastră, comparată cu a lor, nu
trebuie să ne desnădăduiască, întru-

Cuvinte înțelepte despre viața oamenilor

Din „Soaptele sufletului“ de R. Tagore, poet și filosof indian

Viața religioasă, aduce liberarea conștiinței. Dacă am ajns a trăi o astfel de viață, vom avea totdeauna o dezlegare ușoară sufletescă. Până ajungem aici, vedem cum oamenii, din pricina vieții interesante și a credințelor false, sânt despărțiți prin o perdea întinsească de toate lucrurile vieții. Odată această perdea ridicată, vedem nu numai formele viețuitoare ale lumii, ci ne apropiem de ființa lor veșnică, ceea ce înseamnă, că înțelegem frumusețea lor nespusă. Unii caută semnul adevărului religios în lumea din afară. Ei se lovesc însă de anumite duhuri sau cine știe ce întâmplări supranaturale, însă toate acestea duc tot așa de puțin, către adevărul religios, după cum cuvintele unui dicționar ne-ar face pozii.

Pentru lumea naturii nu e nevoie să purtăm de grijă. Soarele nu așteaptă să-l curățăm și să-l aprindem. Însă lumea mică a eului nostru, ne cuprinde și frământă mintea cu tot felul de gânduri, în fiecare zi. Însemnătatea ei stă în aceea, că această lume, este lumea noastră și că trebuie să avem puterea să ne-o formăm după sufletul nostru și să ne-o facem cât mai apropiată de inima noastră, în care să putem adăposti oricând pe Domnul și Stăpânul întregii lumi.

În viața de toate zilele trăim în lipsă, trebuind a ne susține viața prin mijloacele noastre; dar puterea noastră de muncă se stinge curând și atunci venim în fața lui Dumnezeu și îl cerșim să dea bucurie vieții noastre. În zilele de sărbătoare însă, nu mai sântem zgârciți, ci ne arătăm bogățiile și ne simțim egali

lui Dumnezeu, în darurile ce facem. În astfel de zile, li aducem Lui, ca dar însăși bucuria noastră. Astfel ne apropiem cu adevărat de El, când nu lipsa, ci bucuria noastră ne duce la El.

Viața noastră își ajunge cel mai naltmoment al ei, când poate să primească în chip cu totul deplin de Dumnezeu. Noi trăim în lumea lui Dumnezeu și îl uităm pe El însuși prea des, căci cine știe numai să primească, fără să dea el însuși ceva, acela nu află niciodată.

Adevărul. Noi ne asemănăm cu puștiul, care primește ploaia fără să dea vre-un rod, așa că primirea lui n'are nici un scop. Dumnezeu ne dă lumea Sa, și numai dacă și noi li oferim lumea noastră, ne putem numi stăpânii darului Său.

Legătura noastră cu lumea este absolut personală. Ea nu se bazează numai pe știința și pe folosul practic. Toate legăturile noastre cu faptele, au un mediu nesfârșit: *Legea naturii*; toate legăturile noastre cu adevărul, au un mediu nesfârșit: *Rățiunea* (mintea); toate legăturile noastre personale au un scop nesfârșit: *Iubirea*. Noi nu sântem niște mici și goale obiecte în această lume, noi sântem personalități. De aceea nu trebuie să ne lăsăm țărâți de curentul întâmplărilor. Noi avem idealul suprem al iubirii, prin care trebuie să dăm vieții noastre pacea ce-i trebuie; noi avem în viața noastră un adevăr de arătat: *că noi sântem copiii veșniciei*.

Din nemțește de: D. G. Popescu.

Mănăstirea Cozia

Acolo unde Oltul neastâmpărat și veșnic murmurând, taie masivele Carpaților bătrâne spre a curge în vale; acolo unde într'un cerc se înalță trufaze creștete de munți, spintecând orizontul ca niște uriașe sulite; acolo unde pădurile de brazil îmbrăsează aerul curat și rece cu mirosme de rășină și unde mirosul floarei de lei te îmbată; în sfârșit acolo unde o liniște adâncă domnește și unde suflul păcii este purtat pe aripile ecoului tainic al vreunei doine din fluer sau caval, porceasă de pe vre-o creastă; acolo pe unde se trece dela Dunăre în ținutul Sibiului ardelenesc; acolo se găsește vechea și istorica Mănăstire Cozia.

Cine a venit de primărie sau în căutarea sănătății la Călimănești și la alinătorul durerilor, izvorul de Căciulata, și n'a vizitat și această mănăstire? Este numai de-o aruncătură de băț dela Căciulata, și păcat de acela ce calcă pe aceste meleaguri și nu se duce să vadă cu ochii opera unui mare voevod, înegrită de veacuri.

Plecând din Căciulata, îndată treci de cotitura Oltului de lângă izvor, pe o vatră scobită între sfâncile uriașelor împădurați, apare ca un burete alb, o mică cetățue din mijlocul căreia se înalță un turn c'o cruce.

Nici nu simți cum mergi pe șosea, că numai te pornești în fața porții mănăstirii, care doar nu te cheamă...

Câte nu sunt de văzut aci... Biserica afumată, îți deschide ușile păzite de cete, cete de sfinți zăvăliți la intrare poate decând i s-a pus temeliile. Asemenea înăuntrul icoanelor îmbătrânite, cu privirile lor îndurerate, îți vorbesc de alte vremuri, de alte timpuri, ce s'au tot scurs rând pe rând, peste plaiurile românești, lăsând doar urmele lor adânci.

În jurul bisericii, ziduri de cetate se văd ridicate și găurite de chiliile acelor cari caută liniștea și pacea sufletescă, jertfindu-se de voie pe altarul credinții lui Christ.

Pelângă peretele de răsărit al cetățuei, curge spumegător Oltul, cel c'o sută de legende, ducând cu sine în alte meleaguri, până în Dunărea albastră, și Marea cea Neagră dela hotar, frumoasele clipe trăite printre stânci și vestea despre minunățiile întănite în cale.

Minunat de văzut este admirabila expoziție de industrie casnică, organizată și instalată cu mult gust în trei salonașe chiar pe malul drept al Oltului.

Produsele sunt ale monahilor și monahiilor dela mănăstirile Olteniei. Ideea expoziției la Cozia, a fost dată de P. S. S. Vartolomeu episcop al Râmnicului și organizată și executată de P. C. S. Arhimandrit Eftrem Enăcescu, președinte al efortilor mănăstirilor din Oltenia și director al Școlii de cântăreți depe lângă această mănăstire.

Felul cum se prezintă expoziția,

dovedește cu prisosință, o muncă stăruitoare și chibzuită și meritele revin desigur organizatorului ei. Obiectele expuse, sunt expresiunea pură a artei noastre naționale și fericit, de acei ce contribuie, cu multa lor răbdare la răspândirea ei. Aceasta este o dovadă, că acci ce se adăpostesc în căutarea Dumnezeirii, sub acoperământul mănăstiresc, nu uită a munci sârguitor și pentru propășirea unei cauze naționale și pentru aceasta pot avea cu atât mai mult recunoștința noastră.

Ca o idee generală dau mai jos o notă de obiectele expuse de fiecare mănăstire:

Dela Mănăstirea Horez: covoare olteniești, țesături fine de borangic și inșor.

Dela Mănăstirea dintr'un lemn: covoare naționale, pernițe, scoarțe, ie lucrată în ajur ș.a.

Dela Mănăstirea Sarăciinești: covoare naționale, pernițe. Tricotaje ca: rochii, jerseyuri, veste, șaluri, ciorapi, costume pentru copii, stoffe de borangic și lână, până în inșor, până pentru prosoape și fețe de mese, diferite cusături naționale, gaioane pentru rochii, cămăși de damă de zi și de noapte, cămăși barbațești de noapte, rame pentru fotografii, diferite mileuri, ș. a.

Dela Mănăstirea Cozia: paturi, mese, scaune sculptate, butoaie, picturi, analoge dintr'un singur lemn, icoane pictate, etajere pirogravate, rame, ploști pirogravate, figure săpate în lemn, cărți de citit, etc.

Dela Mănăstirea Frâsinei. *Strungărie*: bastoane, diferite servicii de masă, cruci montate în sticlă, poliandre, icoane sculptate, galerii pentru draperii, potcapele prețești ș. a.

Dela Mănăstirea Govora: tablouri pictate de către monahul Gherasim Cristescu holnav, care nu se poate mișca din pat.

Toate lămuririle ne-au fost date cu multă bună voință de către maica monahie Fevronia Miclaș.

Pelângă Mănăstirea Cozia funcționează școala de cântăreți, unde fiii de săteni pot să învețe în timp de trei ani, cântările bisericești și totodată și alte meserii, deoarece le stau la dispoziție, ateliere de croitorie, lemnărie, cizmărie, sculptură, etc. Intreținerea anuală pentru elevi este de 5000 lei.

Și iați câte comori se ascund, între hotarele scumpei noastre Români și așteaptă doar să fie îmbrățișate și stăpânite de fiii ei.

Mănăstirea Cozia, în care se odihnește pe veci marele Voevod Mircea și care a adăpostit, ca monahie și apoi trecut în rândul drepților pe Tofana, mama Viteazului Mihai, (moartă 1606), rămâne și mai departe renumită, tinzând a deveni tot mai însemnată, tot mai folositoare, și va continua să rămână și în lungul veacurilor ce vor să vie, fala poporului român.

G. F.

Din viața cooperatistă

Citind cu plăcere, în coloanele diferitelor ziare știri despre firea diferitelor întruniri și congrese cooperatiste, nu putem decât să ne bucurăm de asemenea lucruri, căci vedem că de zi de zi, că mișcarea cooperatistă e tot mai mult înțeleasă în masele poporului.

În lupta cu speculații și acaparatorii bunurilor noastre naționale, cooperajia își afirmă tot mai puternic existența și poate... nu va trece prera mult timp, până când va adăposti sub aripile sale, toate bogățiile țării.

Lupta se va termina mai repede, cu cât se va face mai mult apostolat în mișcare și cu cât se va lucra în mod tot mai sincer și tot cu mai multă tragere de inimă.

În capitala țării s'a luat hotărârea de a se înființa o cooperativă care să aprovizioneze pe toți locuitorii, cu carne cât se poate de efțină, căci se vor înălțura speculații cari înșală și pe vânzătorii de vite și pe bieții consumatori.

Cooperajia, își întinde aripile, cum vedem și în viața orașelor, unde până acum nici nu se pomenea de ea.

În alte țări, tovarășiiile cooperatiste sunt în floare și nici nu se pomenește de speculanți străini, intermediari, misionari, fel de fel de oameni fără suflet și fără milă, cum sunt astăzi la noi.

Dar trebuie să recunoaștem că oamenii acolo sunt mai înțelegători. Acolo nu se lasă înșelați și furajți, până la ultima bucăcă de pâine, cum ni se întâmplă nouă.

Credem însă că a venit timpul să ne trezim și noi din amoroșă și întunericul în care am trăit până acum și vom începe să ne întovărășim ca frații așa cum spune sf. Evanghelie, lăsând la o parte ura și dușmăniile din sufletele noastre.

Cum spun mai sus, trebuie să ne bucurăm de încercările frumoase cari au sprijinit oamenii celor mai încercați.

Astăzi vară s'a sărbătorit în întreaga lume, „mișcarea cooperatistă“ și deci și în țara noastră.

Felul cum poporul român s'a manifestat dragostea și iubirea sinceră față de ea, ne face să credem într'un viitor mult frumos.

La tedeumul oficiat la catedrala orașului Tecuci, cu prilejul serbării Cooperajiei, P. S. Pr. Conduratu protopaterul județului, în inimoasa sa cuvântare a spus că nici o mișcare nu se îngrădește și nu urmează să mult învătășure Evangheliei, ca mișcarea cooperatistă, căci singura are la bază principiul: „iubirea aproapelui“. Și în adevăr așa este. Cooperajia este credința nemărginită în învătășurile lui Hristos și aplicate în viața de toate zilele.

Cu prilejul acelorași serbări, în comuna Podu-Turcului, unde știe o lume întreagă că este un cuib de străini și unde se fac „afaceri“, pe seama bieților nevoiași, sf. sa părintele I. Teibașa la tedeumul oficiat, la fel în cuvinte pline de înțelepciune a arătat folosul celor mai frumoase și mai dragi mișcării în care lucrează de peste 20 de ani, Banca populară „Rodul Muncii“ de mult a început să-și dea roadele

și le împărtășește cu drag multor nevoiași.

Părintele Teibașa este inițiatorul acestei Bănci populare și spre mândria ei, se găsește și astăzi în conducere.

Nu pot trece fără să mai adaug că, venerabilul preot dela Podu-Turcului, în bunătatea sa nemărginită, este un izvor de înțelepciune și îndrumare a tineretului căruia oricând, este gata a-i da un sfat.

Cine a stat de vorbă cu sf. sa și nu l-a auzit: „Lucrați cu dragoste și desinteresare și duceți la desăvârșire ceia ce noi bătrânii am încaput, nu vă pierdeți printre minciunile omeniești și aveți ca țintă totdeauna interesele generale“.

Nu sunt oare cuvinte pline de dulceață și înțelepciune? Să dea Dumnezeu să trăiască mulți ani, și să nu lipsească din nici un sat asemenea purtători ai cuvântului Dumnezeesc.

Toate relele au un sfârșit și urmează și binele ce-l așteptăm să ie triumfător și pe care-l simțim că ne bate la ușă.

Tinerii în special să aibă urechi de auzit și voință de a pleca la treabă cu un ceas mai de vreme.

George Iustin Filipescu.

Ce este un om?

Un om este acel, care crede, pentru totdeauna, în *scurgerea cu folos a zilelor sale, în muncă rodnică*, în durerea, care dă izbăvire și în credința voinții, ce stă la temelie lucrurilor.

Un om este acel, care are inimă de frate, care nu înțelege fericirea sa despărțită de fericirea semenilor săi, care trebuie să rămână unite la un loc, mergând în rândul și sufletului omenirii, după cum își iubeste familia și țara din toată inima și cu toată puterea jertfei sale.

Un om este acel, care încearcă să se conducă nu numai după patimele, capriciul, interesul și violența altuia, ci numai după *legea dreptății*. Un om este acel, care știe să lupte pentru tot ce este bun, pentru tot ce este sfânt, urând răul și declarându-i război fără milă, știind bine că dușmanul cel mai mare al nostru este numai răul.

În sfârșit, un om este acel, care știe să moară, care înțelege să-și dea viața, să n'o piardă dar să și-o izbăvească.

Mic soldat, de pe această câmpie de onoare a omenirii, fii la datorita ta! Fă bine cât poți! Fii viteaz, drept și să ai credință tare! Când pe vechii Gali îi întreba cineva de ce se tem, ei răspundeau c'o ironie foarte frumoasă: „Nu ne temem decât de un lucru, ca cerul să nu se prăbușească peste noi“.

Dacă ești bine pătruns de valoarea neprețuită a vieții, inima ta va deveni puternică ca și aceia a Galilor și, când pe drumul datoriei te vei simți tremurând în fața primejdiei, cineva, care-i mai mare ca cerul și ca toată lumea văzută, îți va spune: „Nu te teme de loc, eu sunt cu tine“.

Traducere din volumul „Vaillance“ al pastorului Charles Wagner.

Preot Corneliu M. Gramăzescu.

Invățătorul, preotul și Politica

Iată o problemă de actualitate, care cere stăruitor atenția noastră pentru a rezolva într'un chip cât mai potrivit cu chemarea acestor doi factori, sau cum se mai zice: cu chemarea acestor doi misionari: preotul și învățătorul.

Dacă recunoaștem că preoțimea și învățătorimea constituie cea mai de seamă clasă de muncitori spirituali, în organizația unui stat (le zic spirituali pentru că în chipul cel mai efectiv muncesc și ei la fâurierea sufletului unui neam) și că viitorul unui stat e în foarte mare parte în funcție de munca acestora, trebuie să dăm o deosebită atenție la orice problemă ce tinde a lămuri un fapt sau o stare de lucruri potrivnică și stănenitoare direct sau indirect muncii acestora, așa de imperioasă.

Printre aceste probleme ar fi și cea de sus.

Într'adevăr: preotul și învățătorul constituiesc farurile cele mai înalte, după-care se orientează și trebuie să se orienteze, viața în genere a satei noastre. Unul, reprezentant al științii, altul reprezentant al credinții și se unesc pe altul se continuă și se completează. Unul pregătește tinerile vârstare în scopul unei vieți pământești cât mai complexă, pentru ca celălalt să-i desăvârșească munca, infiltrând mai temeinic seva ce face cu adevărat viabil și fertil orice suflet: credința.

Dacă al soi de funcționari lipsesc, apoi preotul și învățătorul sunt ne-lipsiți din orice sătșor.

Ei afară de ceea-ce sunt în chip mai special, vor fi medici, agronomi, ingineri; vor fi factorii model pentru multe direcții de activitate omenească, vor fi făclia de lumină care cu toate puterile ei slabe și împrejurările dușmănoase, trebuie să stăruiască în a-și împărtăși razele-i binefăcătoare în întunecimile cele mai ne-

dovedește cu prisosință, o muncă stăruitoare și chibzuită și meritele revin desigur organizatorului ei. Obiectele expuse, sunt expresiunea pură a artei noastre naționale și fericit, de acei ce contribuie, cu multa lor răbdare la răspândirea ei. Aceasta este o dovadă, că acci ce se adăpostesc în căutarea Dumnezeirii, sub acoperământul mănăstiresc, nu uită a munci sârguitor și pentru propășirea unei cauze naționale și pentru aceasta pot avea cu atât mai mult recunoștința noastră.

Ca o idee generală dau mai jos o notă de obiectele expuse de fiecare mănăstire:

Dela Mănăstirea Horez: covoare olteniești, țesături fine de borangic și inșor.

Dela Mănăstirea dintr'un lemn: covoare naționale, pernițe, scoarțe, ie lucrată în ajur ș.a.

Dela Mănăstirea Sarăciinești: covoare naționale, pernițe. Tricotaje ca: rochii, jerseyuri, veste, șaluri, ciorapi, costume pentru copii, stoffe de borangic și lână, până în inșor, până pentru prosoape și fețe de mese, diferite cusături naționale, gaioane pentru rochii, cămăși de damă de zi și de noapte, cămăși barbațești de noapte, rame pentru fotografii, diferite mileuri, ș. a.

Dela Mănăstirea Cozia: paturi, mese, scaune sculptate, butoaie, picturi, analoge dintr'un singur lemn, icoane pictate, etajere pirogravate, rame, ploști pirogravate, figure săpate în lemn, cărți de citit, etc.

Dela Mănăstirea Frâsinei. *Strungărie*: bastoane, diferite servicii de masă, cruci montate în sticlă, poliandre, icoane sculptate, galerii pentru draperii, potcapele prețești ș. a.

Dela Mănăstirea Govora: tablouri pictate de către monahul Gherasim Cristescu holnav, care nu se poate mișca din pat.

Toate lămuririle ne-au fost date cu multă bună voință de către maica monahie Fevronia Miclaș.

Pelângă Mănăstirea Cozia funcționează școala de cântăreți, unde fiii de săteni pot să învețe în timp de trei ani, cântările bisericești și totodată și alte meserii, deoarece le stau la dispoziție, ateliere de croitorie, lemnărie, cizmărie, sculptură, etc. Intreținerea anuală pentru elevi este de 5000 lei.

Și iați câte comori se ascund, între hotarele scumpei noastre Români și așteaptă doar să fie îmbrățișate și stăpânite de fiii ei.

Mănăstirea Cozia, în care se odihnește pe veci marele Voevod Mircea și care a adăpostit, ca monahie și apoi trecut în rândul drepților pe Tofana, mama Viteazului Mihai, (moartă 1606), rămâne și mai departe renumită, tinzând a deveni tot mai însemnată, tot mai folositoare, și va continua să rămână și în lungul veacurilor ce vor să vie, fala poporului român.

cătușa complex, niciodată. Este însă ceva ce mai puține motive de scuză ce distrage și preocupă esențial viața unora. Acest ceva e „politica“. Natural, este legitimată pre-cuparea fiecăruia în chip fervent chiar pentru un viitor mai frumos al țării și al neamului, căci tocmai asta ar însemna politică: interesarea sinceră și neprecupețită pentru mai binele neamului tău.

Dar dacă chiar în acest sens curat și frumos s'ar aplica teoria politicești azi tot încă preoții și învățătorii n'ar fi legitimați ca să neglijeze slujbele pentru care sunt pregătiți, căci dacă s'ar înțelege, slujbele lor sunt cele mai superioare forme de politică în viața unui stat. În același timp, tot adevărat și necesar este, ca aceștia să nu neglijeze politica, chiar când este înțeleasă numai în latura pur administrativă a noțiunii, căci și'n administrație este nevoie de elemente conștente și cinștite și elementele acestea se aleg de către cei cari cunosc și printre aceștia sunt desigur și cei de cari vorbim.

Mai mult: ei fiind cunoscătorii adânci ai nevoilor poporului, cum și'n interesul susținerii clasei lor cu multiple deziderate de revendicat, sunt necesari și'n adunările legiuitoare, trimițându-se astfel exponenții lor.)

Să fugim însă de pe panta teoriei și să ne coborim în lumea realității unde vom vedea adevărul și vom putea desprinde puncte în interesul conduitei preoților și a învățătorilor. Să vedem că politica azi prin aplicările-i numeroase și-a schimbat înțelesul, numai exprimă ce-ar trebui. Interesele cele mai sfințe ale țării, principiile cele mai morale de purtare, sunt aproape întodeauna sacrificate pentru interesele personale și de partid cele mai nedemne.

Gh. Cepoiu, învățător.

1) Aici vine o altă problemă: „problema eligibilității preoților și a învățătorilor“ care ar trebui discutată.

Triori și

Mașini de sortat cereale

Mașini de tăiat sfeclă

!

produce și vinde efțin

Fabrica de mașini

And. Rieger S. A.

Sibiu

Coafor de dame

Cel mai mare magazin în toate specialitățile

IULIU MUSSA

CLUJ, Str. Memorandului 10.

Atențiune agricultorilor!

Se apropie timpul treeratului!

Păstrați timpul, banii și plăcerile, procurându-vă o gar-tură de treerat de prima calitate, cereți ofertă gratuită asupra

Batozelor de treerat MAV și

Motoarelor de benzină DEUTZ

cari sunt neîntrecute în durabilitate și capabilitate. Aceste se găsesc cu prețuri foarte reduse și pe lângă condițiuni foarte avantajoase de plată în depozitele

Departamentul Mașinilor al Reuniunii agricole

societate anonimă

SIBIU, Strada Sării No. 22.

SUCURSALE: Sighișoara, Medias, Tg.-Mureș.

Cont-Curent: Institutul de Credit Fonciar, Sibiu.

BÖSZÖRMÉNYI și ERDELYI

coafor de dame și manucure

Spală, ondolează și văpoaște părul. Face și alte lucruri în păr.

Tunde după moda nouă: Eton și Sibiu

CLUJ, Piața Unirii 22 (de curte)

Telefon 105. Telefon 105.

RADIO

ALEXI ȘI VASS

Inginer diplomat

CLUJ, Strada Londrei Nr. 21.

Aparate de recepțiune și emisiune pentru amatori, Instalațiuni complete de posturi cu cadru sau antenă, Piese detașate engros și endetail pentru Superheterodyne, Ultra și Tropodyne, Audionete, Reinartz, Low-Loss etc. marcă Americană, Germană, Engleză, Svedeză etc., etc. Lămpi de recepție. Accumulatori speciali, Kit-uri complete pentru construcție. Instrucțiuni practice și teoretice gratuite. Desemne de construcție.

Atelier și laborator pentru montare și reparațiuni.